

setmanari d'informació general i cultural

Any XXIV
Número 1.157
1 novembre 2018
1'70 euros

la veu de Benicarló

EL MERCAT MUNICIPAL JA TÉ LLICÈNCIA D'ACTIVITAT... ... DESPRÉS DE 58 ANYS

**AUGMENTEN
LES ZONES BLAVES**

ENTREVISTA A JOAN GARCIA DEL MURO SOLANS

1157

la veu de Benicarló

DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Un Mercat sexagenari sense llicència

Tot i que puga semblar una broma, pesada, una realitat ja passada, per allò dels 58 anys que han passat des de la seua obertura allà pel 1960, encara teníem Franco amb la gallina, per fi el Mercat municipal, que antigament l'anomenaven com "La Plaça", ha pogut aconseguir la seua llicència d'activitat. Sí, i no és ironia, podríem dir que ara, "El Mercat", pot obrir com qualsevol altre negoci, acomplint amb totes les normatives... que la resta de negocis benicarlandos porten fent des del primer dia. I aquesta si que és una veritable realitat.

Però no, no anem ací a fer sang d'aquest desfici, desastre, calamitat, fracàs, ... (qualsevol adjectiu ens quedaria curt), administrativo-institucional contra el nostre ajuntament que ha pogut fer allò que marca la llei... i ja donàvem per enterrat. Almenys este govern ho ha intentat i al final ho ha aconseguit, cosa que ni amb Franco, pel que sembla, ningú ho va intentar (però allà ja sé sap qui manava). Bé, ni amb Franco ni amb la democràcia.

Doncs això, que ens alegrem que, d'una vegada, la institució que ha de vetllar perquè s'acomplisca la normativa en matèria d'obertura d'establiments comercials, també l'acomplisca... tot i que siga vora seixanta anys després. Tot i que no lleve que siga patètic i vergonyós!

Zona de pagament obligat

No, no tenim massa clar que als carrers del poble a banda de pagar per circular, també s'haja de fer per aparcar. Tot va començar amb l'excusa de regular l'estacionament a les zones dels cascs antics de les ciutats perquè la gent no deixes els seus vehicles allí per secula seculorum, fent pagar per estacionament limitat. Després es van tancar aquestes zones i, òbviament, a l'haver eliminat la primera zona de pagament, la regulació va continuar pels seus voltants. Al cap del temps passa una cosa semblant a la primera, o cal fer modificacions de carrers i s'acaba amb una nova zona de pagament, ara a zones més perifèriques. I ens trobem en que quasi tot el poble s'ha convertit, de sobte, en una zona d'estacionament regulat de manera que els ajuntaments, amb aquesta excusa, ingressen una bona quantitat de diners.

Diguem-ho clar, l'ORA no és més que la forma que tenen els ajuntaments per a recaptar més diners, per a les seues necessitats, que en són moltes, i que no són cobertes ni per les autonomies ni per l'estat. En el cas benicarlando hi ha un greuge que a la majoria de la ciutadania ens irrita, i molt, la zona d'aparcament de la Fundació Compte-Fibla, que ara l'alcalde diu que vol tancar perquè no està en condicions.

No cal ser hipòcrita i dir les coses pel seu nom, aquella zona és un gran gra al cul benicarlando que, ara per ara, cap govern municipal ha volgut desencallar on tindriem aparcament i zona cultural, i que està morint-se per la incompetència de tots ells. Per aparcar, un simple asfaltat serviria. I que no ens vinguen en que l'ajuntament no pot actuar en zones que no són de la seua propietat. Ho han fet moltes vegades, però en aquest cas no tenen excusa atés que són una part de la propietat. Altra cosa és que, així, llevant la Pista Jardín, la gent es veurà obligada a utilitzar l'aparcament soterrat de la plaça Mossen Tomás... pagant.

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL-LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE
I EL SAMARUC

Administració, subscripcions

© COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

MAÑÀ NO SERÀ CANDIDAT A ALCALDE

text NAT LIA SANZ

Juan Antonio Mañá, president local del Partit Popular de Benicarló, ha manifestat la seua intenció de no repetir com a cap de llista en les pròximes municipals.

Mañá desvetlla així un dels dubtes, encara que deixa oberta la porta a la seua successió assegurant que "hem iniciat el procés per a buscar candidat, però no tenim pressa. Fins a gener o febrer tenim temps, malgrat que alguns sembla que estan nerviosos per conèixer el nom". I és que la resta de grans forces polítiques que concorreran a les municipals ja han desvetllat els noms que encapçalaran les seues llistes.

De moment, són diversos els noms que sonen per a la successió de Mañá però com va indicar el popular, cap és definitiu. Al seu entendre, el futur candidat popular a l'alcaldia ha de ser una persona "jove amb ganes de treballar pel poble".

Per la seua banda reconeix que "la nova forma de fer política" no va amb ell. A més de tenir un negoci que requereix de la seua presència, "ja no tinc edat". Al seu entendre, la renovació en les llistes s'ha de produir de forma cíclica per a garantir la frescor en política. Mañá a més reconeix que "jo no sóc d'eixir molt en premsa, com fan uns altres" en referència a l'actual alcaldessa. És per açò que ha decidit retirar-se després d'una legislatura en la qual considera que "s'ha perdut el temps".

EL CADUF "PRESENTA" ELS ESBOSOS DE LA SEUA FALLA

text i foto A. SAURA

El dissabte 27 d'octubre la Falla El Caduf va rebre la visita dels artistes fallers Palacio i Serra, encarregats per tercer any consecutiu d'elaborar el monument gran i, per primera vegada, també el monument infantil. Fet que demostra la confiança que els cadufers i caduferes tenen en el seu taller. Allí presents, els artistes van avançar els motius que justificaran el seu treball amb la presentació dels esbossos, però encara s'haurà d'esperar fins al mes de març per veure tota la seua feina al carrer.

CONTACTA AMB

“LA VEU DE BENICARLÓ”

twitter: @Elstafaners

mail: veubenicarlo@gmail.com

b benicarló al día
diario digital de benicarló

Tota l'actualitat
a un sol clic de distància

3x4
info

La informació que es multiplica

Notícies on-line
del Maestrat,
Els Ports
i la Tinença
de Benifassà

www.3x4.info

La
calamanda

EL MERCAT MUNICIPAL JA TÉ LLICÈNCIA D'ACTIVITAT... DESPRÉS DE 58 ANYS

text REDACCIÓ

No, no és una fantasmada pròpia del Halloween este que ens ha envaït. És cert, Benicarló ha aconseguit, per fi, tenir la llicència d'activitat del Mercat Municipal. Les instal·lacions, en mes de cinquanta anys d'activitat, no tenien aquest permís per les nombroses deficiències que acumulaven. Ara, gracies a l'intens treball desenvolupat des de la regidoria de Comerç, s'ha aconseguit la seua subsanació.

Rosana Marzá, edil de l'àrea, detallà que "en 2015 s'inicià el projecte per a subsanar les deficiències de l'edifici". Les instal·lacions foren inaugurades en 1960, però mai fins ara havien tingut llicència d'activitat. Marzá detallà que en estos tres últims anys "s'han anat fent obres de millora, com convertir l'edifici en accessible, dotar-ho d'un sistema d'Antiincendis i alarmes". L'edil de Comerç reconeix que el procés tingué que paraitzar-se pel fet que "en les noves adjudicacions de parades, hagué quatre que tenien que fer obertura a l'exterior, per la qual cosa es va esperar a que estiguera tota l'obra feta per a poder aprovar definitivament l'expedient". Ara "el projecte s'ajusta a allò establert i a totes les mesures correctores actuals".

LES OBRES DE MILLORA

L'accessibilitat aplegà de la ma de la construcció de rampes d'accés en tres de les seues portes, en un nivell superior al del carrer. Els treballs es van dur a terme al 2017, amb els obres als entrades est, sud i oest del mercat municipal de Benicarló, amb l'objectiu d'adaptar l'edifici a la normativa d'accessibilitat requerida per a tots els establiments públics. Aquestes actuacions, tingueren un cost de 18.644,80 euros, i estaven incloses dins del projecte de modernització global del mercat municipal.

Pel que fa al sistema de protecció contra incendis, s'instal·là una xarxa d'abastiment d'aigua que dona servei a la xarxa de protecció contra incendis. Per a això s'ubicaren en diferents punts tomes d'aigua i d'instal·lació de dos dipòsits de 12.000 litres cadascun que garantitzaren l'abastiment de l'aigua necessària en cas de produir-se un incendi. Estes obres han suposat una inversió de 16.700,64 euros. El Mercat Central, té una sala de vendes de 1.431 m2 de superfície que acull prop de 40 parades, ofereix als seus clients tot tipus de productes frescs i està ubicat en el centre del municipi.

ve de la p gina anterior

AUGMENTEN LES ZONES BLAVES

Per altre costat, Benicarló ha iniciat el procés per a l'aprovació de la nova ordenança reguladora d'estacionament. L'objectiu es traure de nou a licitació la gestió de la zona blava. Una de les novetats mes destacades es l'anulació de l'Aparcament de cobrament en la plaça de Sant Bertomeu i en una part de la plaça del mercat, dos zones centrals del casc antic. En esta ultima, com reconeix el regidor de seguritat Ximo Bueno, se tracta d'una novetat introduïda a petició dels venedors del mercat municipal després d'una reunió informativa en la que se'ls exposà la nova ordenança.

L' introducció de noves zones d'Aparcament és altra de les novetats importants que s'arreglen en l'ordenança aprovada inicialment en l'últim ple municipal ordinari del mes d'octubre. Així, segons anuncià Bueno, els carrers Olivella, un tram de Méndez Núñez, Joan XXIII, i l'avinguda Catalunya entre Lluís Vives i el col·legi de la Consolació, seran zona blava a partir de l'aprovació definitiva de la nova ordenança. Bueno va fer especial esment en esta ultima zona, en la que també s'introduirà el pagament en l'aparcament subterrani de la plaça de Mossèn Tomás, que era gratuït des de la seua inauguració. L'alcalde de Benicarló, Xaro Miralles, reconeix que esta "es una zona conflictiva i es feia necessària la seua ordenació". En esta línia, avançà el mes que provable tancament de l'actual zona d'aparcament ubicada en el solar de la Fundació Compte Fibla "que no està en condicions".

Altra de les novetats que planteja la nova ordenança es la creació de subzones, "com succeeix en diferents capitals" i la creació de tarifes especials per als veïns, a més de possibilitar el pagament telemàtic de l'aparcament. Bueno avançà que l'ordenança "encara està en estudi i me consta que, per exemple, els comerciants volen fer algunes modificacions". L'objectiu es que entre en vigor el pròxim any.

VINDRÀ LA MORT

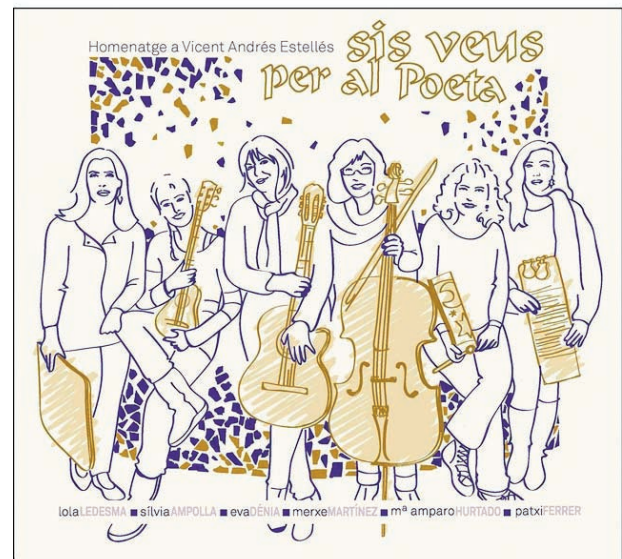
text JOAN HERAS

La tardor busca fer-se present en el nostre calendari, en les nostres sensacions, en el paisatge que ens acull quotidianament. En un temps estrany en què la polaritat defineix una dialèctica dels extrems –una difusa línia separa l'estiu de l'hivern–, aquesta tardor ha decidit fer-se sentir tot desplegant amb força –potser amb massa força– les condicions meteorològiques que la defineixen. I com passa sovint quan els escenaris de transició o de punt intermedi tenen dificultats per fer present la seva pròpia identitat, aquesta tardor sembla més un hivern.

Sigui com sigui, aquesta tardor vol que una de les dates essencials que la representa –el dia de Tots Sants– tingui l'ambient adient perquè les castanyes i els panellets, les visites al cementiri, el record inquietant de la famosa llegenda de Bécquer i el Tenorio puguin retrobar el seu espai, el seu protagonisme, amb dignitat. Tots els dies són bons i necessaris per resseguir el record càlid i íntim dels nostres morts i cada dia podem posar un clavell a l'ampit de la seva memòria. Però la tradició i el costum de determinar dies al calendari per concretar el record, per evitar que la força de la vida quotidiana ens arrossegui cap a les immensitats desèrtiques de l'oblit, em fa pensar en la viva presència de la mort en l'esclatant, contradictori, convuls, apassionat i apassionant univers cultural mexicà. Penso en les celebracions plenes de vida i de música que les famílies fan als cementiris, ben a prop dels seus morts –un paisatge vital que Pere Calders va saber representar amb ironia i tendresa a la seva obra Aquí descansa Nevares–, en la quotidiana presència dels esquelets –des dels murals de Diego Rivera a les capsetes de llaminadures evidentment picants–, en un altre sentit, en l'índex torrencial de víctimes de la violència institucional o de grups més o menys vinculats amb el poder. I recordo aquell primer pan de muertos –una mena de pa o ensaimada que té forma d'ossos– que va ferla bona amiga Daniela, una mexicana que s'ha instal·lat a Barcelona.

I penso en certes representacions de la mort que –i se'm fa una mica difícil dir-ho així ens l'humanitzen. Penso, per exemple, en la Mort d'El setè segell d'Ingmar Bergman que juga una partida d'escacs a la platja amb l'home que comença a seguir amb interès per endur-se'l cap a altres paisatges. Penso en la Mort omnipresent –com un fil d'Ariadna que acaba teixint el seu triomf– a la Ronda de mort a Sinera de Ricard Salvat i Salvador Espriu. I penso en la Mort a qui Silvio Rodríguez li

Fronteres

dedica una de les seves sempre trasbalsadores i emocionants cançons perquè sap que ella, voraç, es menjarà tantes coses.

I, és clar, ressegueixo de nou el poema de l'Estellés que ens dóna la benvinguda al cementiri de Burjassot. Com un batec de vida, des de la calidesa de tot allò viscut i amb la certesa d'haver fet de la vida una experiència intensa i plena, en un determinat moment cal esperar amb dignitat que ens vingui a buscar.

Vindrà la mort, i jo no seré al llit,
ni al menjador, assegut al divan:
l'esperaré al replà de l'escala,
entre els parents que han arribat de l'horta,
de cap a peus com vestit de diumenge,
de blau marí, amb la corbata torta,
i no serà necessari que entre:
us diré adéu, des de la porta, anar-me'n.

Evitem, potser, el formulisme,
I tot sera lleuger i natural:
m'ajudarà, agafant-me d'un braç,
la meua mort, en baixar per l'escala.
S'excusarà per si ha trigat massa;
Però és que, abans, ha tingut quatre casos.

Com sempre, tenim un Estellés per cada batec de vida –i de mort.

Libertat presos polítics

CARTA A... TODOS LOS FIELES DIFUNTOS

textEL LECTOR

És així com es refereix el capellà als soterrars a tots aquells que, ai, ens han deixat d'una manera definitiva, si més no en aquest món. A un altre, ja en parlarem.

En aquests mesos que fa em dedico a la pseudoliteratura epistolar mai havia tingut tan clar que no em llegiria cap dels destinataris de la carta. O sí, per això que acabo de dir de l'altre món. Si los muertos en el cementerio juegan al mus, per què no en pot haver algun de raret que Ilija La Veu de Benicarló?

Com ha canviat el tractament que els dona societat! No cal recular molts anys per recordar que els enterraments sortien de la casa del difunt amb un capellà al davant. Després el capellà va passar a esperar la comitiva fúnebre que es diu a la porta de l'església i qui anava davant de tots amb el seu posat característic era el tio Vicent l'enterrador (la gorra de plat amb l'escut de Benicarló una mica decantada, un braç penjant pel darrera i subjectat per l'altre i cara de circumstàncies, que bon home era). Es va morir ell, i seguien sortint els difunts des del seu domicili. La nit en vetla que en ocasions, quan es tractava de la mort anunciada d'una persona gran, podia esdevindre una tertúlia amb acudits fins i tot que feien poca gràcia als familiars més propers.

I van arribar els tanatoris. I es va deshumanitzar una mica la mort. Els tanatoris tenen un horari i s'han acabat els vetlators. Els de las pompas fúnebres se n'encarreguen de tot. No cal que ningú vaja a vestir el mort ni que l'amortallen, ni que li posen un rosari entre les mans perquè només se li vorà la cara. I ara ja ni això, estem amagant els mort i suposo que la mort. Damunt del taüt es posa una fotografia del finat (rient, amb posat seriós, però indefectiblement sa) i au. S'han acabat totes aquelles falòrnies de si el tapem què dirà la gent?, que l'hem tapat perquè no es podia ni vore? I ens estalviem aquells comentaris del tipus xica, mira, diràs que estiga dormint, o pobreta com haurà patit.

A l'església, per si algú no ho sap, ja no s'acompanye el sentiment. Perquè això del pésame mira que era una cosa pesada. S'acompanyava el sentiment a casa, a missa i si convenia també al cementeri. A Vinaròs encara es posa el dol a la sortida de l'enterrament, amb home si dones per separat i els assistents a la cerimònia en passen per davant menejant lleument el cap i dient allò de

t'acompanyo el sentiment (gràcies), t'acompanyo el sentiment (gràcies) i així fins que s'acaba la filera aquella.

Ja els ho he dit, em penso, però ara ningú acompanya el cadàver al cementeri a peu. Amb taxis o cotxes la família més estricta o els amics més íntims són els únics assistents a la sepultura. Em penso que l'última persona del poble a qui el dol seguir a peu des de Sant Bartomeu fins allà dalt va ser don Ramón Cid, cap allà als anys vuitanta. I ja ha plogut.

I els morts duts a muscles (quina impressió sempre) també han passat a la història. Potser algun se'n duga des del tanatori a l'església, però des de l'església al cementeri, no cap. Recordo haver acompanyat algun amic així, fer-se de nit i haver de tallar el trànsit de la general i ser tot molt pesat i molt dur i amb ganes d'acabar.

En definitiva, la societat en què vivim els va amagant a poquet a poquet. Diràs que hem de procurar estalviar la visió d'una circumstància tan segura i tan pròpia (quina contradicció) de la vida.

Ahir va ser Tot Sants i el cementeri «feia goig». Tan ben conservat, amb tantes flors, amb unes làpides tan netes..., i amb tanta gent batxillejant, mira, este s'ha mort?

PS. Quede clar que només els he escrit als «fieles difuntos», amb els que no ho són no sé ben bé què deu passar després del traspàs. Glups.

L'AJUNTAMENT NETEJA LA CARACOLA I EL MORRONGO

text AB

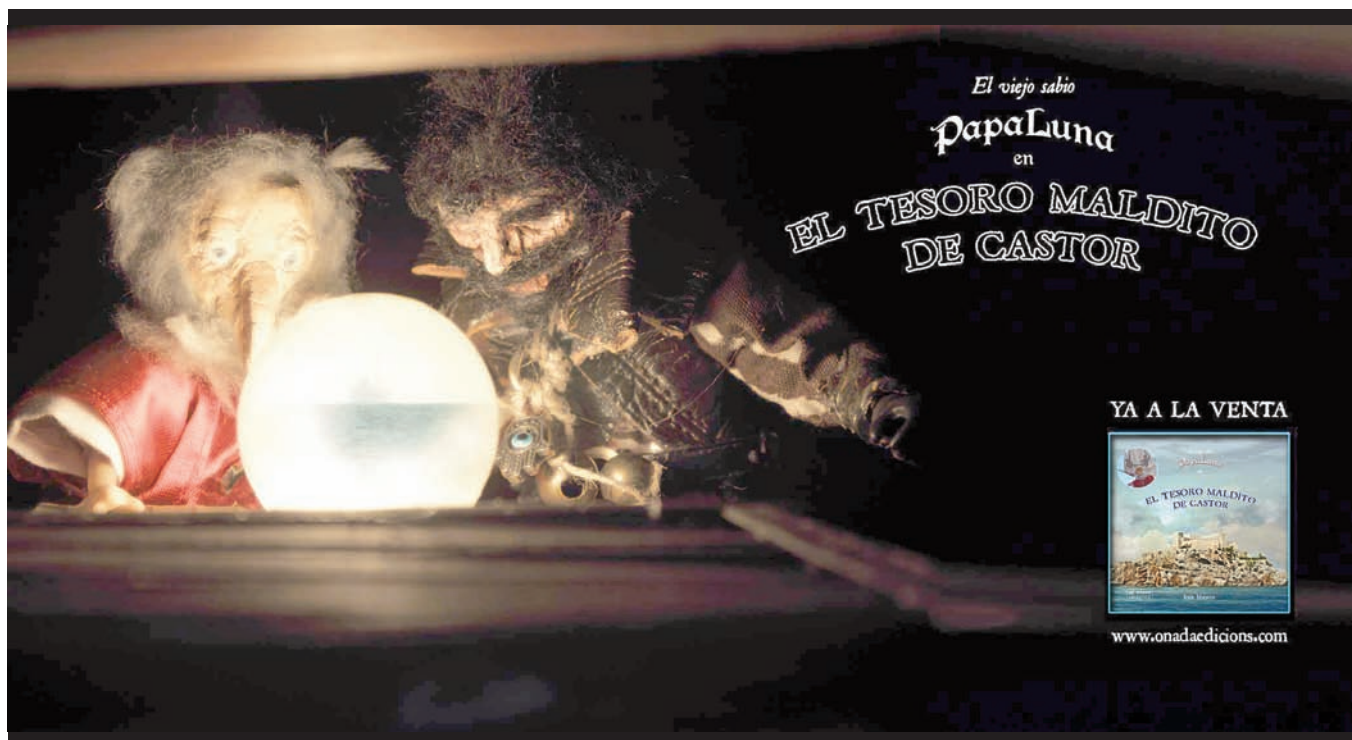
L'Ajuntament de Benicarló ha dut a terme treballs de neteja a les platges de major aflluència del municipi. Les actuacions tenen caràcter d'emergència a causa de la gran brutícia que es va acumular a les platges els dies de temporal per gota freda.

Durant els últims dies, la Brigada d'Obres i Serveis en col·laboració amb una empresa externa, han estat realitzant treballs de neteja a les platges de major aflluència del municipi, la Caracola i el Morrongo. Principalment s'han eliminat les restes que havien arrossegat les pluges fins a la costa.

Aquestes són les primeres actuacions d'emergència destinades a pal·liar els desperfectes causats per les trombes d'aigua dels passats dies 18 i 19 d'octubre.

Aquests treballs s'han realitzat amb pressupost municipal. Pròximament, s'espera poder reparar la resta del litoral benicarlando quan es concedisquen les ajudes per part de les diferents administracions públiques.

EL PUIG, DECLARAT BIC

text NAT LIA SANZ

La conselleria de Cultura i Esports ha aprovat la declaració de Bé d'Interès Cultural amb categoria de zona arqueològica i paleontològica de 15 jaciments valencians, en el marc de la primera fase d'actualització i adaptació de l'Inventari General del Patrimoni Cultural Valencià, entre els quals es troba El Puig de la Nau de Benicarló. Amb esta declaració, ja són cinc els bens declarats a Benicarló: la Casa del Marqués, la església de Sant Bartomeu, l'antic convent de Sant Francesc, les muralles i la torre dels màrtirs, prop de l'ermita del mateix nom.

La Llei 4/1998, d'11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià, estableix, com a disposició addicional, que la Conselleria amb competències en matèria de cultura ha d'elevat al Consell, per a l'aprovació per decret, la relació de béns que disposen d'expedient per a ser declarats béns d'interès cultural amb anterioritat a 1998 i siguen mereixedors de ser inclosos en l'Inventari General del Patrimoni Cultural Valencià.

En compliment de l'exposat, la Conselleria, mitjançant la resolució de 15 de novembre de 2016, va incoar expedient per a la primera fase d'actualització i adaptació de l'Inventari General del Patrimoni Cultural Valencià, en matèria de patrimoni arqueològic i paleontològic. Es tracta de catorze jaciments arqueològics i un jaciment paleontològic, i d'aquests

quinze, cinc es troben en les comarques de la província de Castelló.

El jaciment del Puig de la Nau va ser un poblat que va tenir el seu origen durant els darrers moments de l'Edat del Bronze, no obstant açò pràcticament totes les estructures arquitectòniques que s'aprecien pertanyen a l'època ibèrica, amb una cronologia de les més antigues del mar Mediterrani, que té els seus inicis en la primera meitat del segle V a. de C. Els ibers van ocupar tota la segona meitat del primer mil·lenni abans de nostra era, doncs en el segle I a. C., i posteriorment es romanitzaren, incorporant-se a l'Imperi romà. Com a mostra que va perdurar d'aquestes cultures cal assenyalar la ceràmica que s'ha trobat en les diferents excavacions del Puig de la Nau. Es tracta d'assentaments d'escassa extensió situats en llocs estratègics o al costat de zones d'extracció de minerals com el ferro i a voltes es troben protegits per una muralla realitzada amb pedra en sec.

Presenta sis fases d'ocupació que van des dels anys 700 a 400 abans de Crist, i en el poblat es poden observar la gran rellevància que van tenir les muralles, així com es pot observar els carrers i les cases que ho conformaven, així com forns, cellers, magatzems, palaus i altres construccions. Bàsicament eren edificacions de dues altures fetes amb obra de paleta, tàpia i tova. A nivell material s'ha constatat la influència fenícia que van rebre a través del comerç mediterrani, així com amb les relacions amb els grecs.

"UN DIA EN L'ÒPERA"

text NAT LIA SANZ

Platea Produccions Escèniques - productora professional dedicada a la creació d'espectacles per a les arts escèniques, creada a Benicarló al maig de 2018 - presenta el seu primer espectacle teatral amb una divertida comèdia d'idea original d'una de les grans produccions creades per la companyia nacional La Cubana.

El guió, adaptació i direcció artística per a les representacions que es posaran en escena el divendres 9 a les 22:30h, dissabte 10 a les 18:00h i 22:30h, i el diumenge 11 a les 19:00h, ha sigut dut a terme pel jove director Carlos Delshorts.

Un total de 20 persones, entre actors/actrius, figurants, regidors i tramoyistas són els que han fet possible realitzar aquesta obra, que compta amb un elenc artístic de primer nivell i un complex desplegament tècnic.

"Un dia en l'òpera" ens transportarà a una gran representació de la famosa Aida de Verdi, duta a terme per una companyia teatral procedent de la capital del

Turia, on faran tot el possible per intentar solucionar els contratemps sorgits i arribar al final de la funció sans i estalvis, tot açò garantint els riures dels espectadors.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

textLA COLLA DE TAFANERS

Estratègies de desinformació fallera

Continuant la sèrie de fotografies de la passada setmana sobre presentació dels esbossos dels monuments fallers. Avui els toca als Conquistadors. I certament comparada amb la de la passada Veu, aquesta almenys mostra els fallers de cara a la foto (els de la setmana passada ens donaven el cul!). Podríem dir que en aquesta imatge l'homogeneïtat entre les diverses parts pot resultar evident, si més no comparant-la amb la de la setmana passada. Però no, tampoc no és del tot ben cert. No sabem si perquè aquestes imatges tenen truc, ara que s'acosta la favà del Halloween... però ara voreu que no és completa concordança entre els elements de la imatge. Si en la de la setmana passada era vore de cul dels personatges en aquesta és directament no vore els esbossos, que apareixen completament pixelats. No sabem si açò són noves tècniques de màrqueting faller o si es tracta d'evitar l'espionatge en un tema tan original com el remat de la falla (vos en recordeu de l'originalitat de les falles de l'any passat, que la meitat reciclaben dissenys d'altres falles?). De tota manera, tot siga per parlar de falles, ja voreu com no podem deixar de fer-ho en les pròximes setmanes. I és que com diu un tafaner molt assenyat, les falles de Benicarló no tenen res a vore amb les de la resta de la comunitat, són un cas a part. Doncs això, continuarem, a la sèrie "No sin mi esboso". A vore si els de l'Univers Fallero, que tenen màster per la Juan Carlos I en aquestes qüestions, hi fiquen cullerada, que ja està bé de sentir parlar tant d'opinador indocumentat.

Falla La Paperina Falla Paperina

Per cert, açò de les falles benicarlandes sembla que no té fronteres si fem cas de la piulada bilingüe

de la falla la Paperina sobre el tal Miki, ballant amb una samarreta corporativa amb el nom de la falla i el del poble a Operación Triunfo. I arribats ací, ens veiem obligats a desistir de rematar el tafaner perquè la cosa ens supera. Qualsevol cosa que poguérem escriure no podria superar el grau de patetisme que tot plegat ens inspira. Més val deixar-ho córrer i passar a un altre tema.

Els pobles pel seu nom

Ens han enviat una imatge on es veuen dos persones, presumiblement les dos de Compromís, i on ens indiquen que el dit partit «corregirà l'ús del topònim "Vinaroz"» i emprarà Vinaròs. A vore si ho entenem, ¿és que ací, a ca nostra, al nostre país, utilitzaven el valencià i a madriz deien el nom en castellà? ¿O és que volen dir que tiraran endavant una iniciativa parlamentària perquè definitivament

ve de la p gina anterior

només s'utilitze, a tot arreu, la forma valenciana? Ja seria hora que els topònims foren els valencians i no els de l'època franquista. De tota manera, què volem que us diguem? Si volien canviar-li el nom, ací sempre ens ha agradat més «el poble del costat». O «el de més al nord» per si algú és perd!

Ciudadans desorientats

I com a perduts, els del grup Ciudadanos, que sembla que van als plenaris a passar vetllada i quan se'n recorden d'on estan i pregunten sempre han d'acabar plegant veles. És el cas de la nova iniciativa per canviar alguns aspectes del reglament que regeix l'ORA, reglament pel qual hem de pagar per poder aparcar el vehicle a la zona centre del poble quan ja paguem impost de circulació... Però, és clar, una cosa és circular i l'altra aparcar, no? Doncs això, que resulta que els citats Ciudadanos, en veu del seu regidor Cornelles, es van queixar que, com en d'altres ocasions, no s'havia tingut en compte la veu dels comerciants de Benicarló en aquesta qüestió. Resultat... que els van fer la cara roja. I és que el regidor Ximo Bueno els ha contestat que casualment la iniciativa s'ha mogut a proposta dels comerciants, en una de les reunions que hi havien mantingut, en què s'havia introduït una esmena que ells havien proposat. Ai, que sempre els agafen amb els pixats al ventre. I més si tenim en compte que, fins i tot, el regidor Mañá va agrair al regidor Bueno que fes les coses d'esta manera i va remarcar que era l'únic de l'equip de govern que compleix amb la seua faena. Certament, estos

pobres Ciudadanos, de vegades, tenim la sensació que encara no saben on van ni on estan! I no és que el partit a nivell estatal els oriente molt.

Alteracions de la façana litoral

Després de les passades pluges ja heu vist que els del poble del costat de més al nord ens han reblit d'imatges on presumeixen que, si els faltava alguna cosa, ara se'ls ha creat un delta a la desembocadura del barranc d'Aiguaoliva. A vore, matisem, que la desembocadura és la separació dels dos termes i tant és d'un com de l'altre i, per tant, no cal que s'adjudiquen propietats. En realitat, som nosaltres els que sí que podem presumir que, a banda d'un delta compartit, ara a més se'ns ha format una xicoteta albufera a la desembocadura de la mar Xica. Jas, coc! I tot sense pidolar al terme dels veïns. I que no és preocupen, que sense cap problema poden vindre a fer-se selfis. Només han de seguir el camí des d'Aiguaoliva, que no té pèrdua. A que les imatges són espectaculars?

Baixa a la primera línia popular

Canviem de tema i tornem (?) a la política local, que estem prop d'eleccions i els candidats ja estan quasi definits. Doncs això, que tenim entés, que el PoPular Mañá ha dit que ja no es presentarà com a candidat a les properes votades. No ens enganyem, açò de la política crema molt, i ell que ha anat i tornat ho deu saber ben bé. Encara que la raó principal, sembla, és que diu estar desenganyat per la forma com fan la política els que ocupen la casa gran, de manera populista. Certament, no li llevarem la raó... tot i que açò no ha estat exclusiu dels que tenim ara. Si més no, podem recordar l'època de Mundo, quan ell era regidor d'urbanisme, com la més populista de la història. I és que al llavors alcalde només li va faltar anar als batejos (als enterraments se'l podia vore de tant en tant). Per això, que posar esta excusa, a un senyor com ell no li està massa bé. Millor haver dit que s'ho deixava per no haver arribat a alcalde o simplement per estar desenganyat, o també per haver-se quedat sense idees, o fins i tot perquè no té el suport dels seus, o per un cúmul de tot. En fi, un bon actiu de la política local que ens diu adéu. És llei de vida política!

ENTREVISTA A JOAN GARCIA DEL MURO SOLANS

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

Joan Garcia del Muro Solans és catedràtic de Filosofia a l'Institut Obert de Catalunya i professor a la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull. Recentment ha publicat *Good Bye, veritat. Una aproximació a la postveritat* (Pagès editors). La postveritat és un tema de molta actualitat, que aplicat a la política posa en joc l'essència de la democràcia. Això és el que ha volgut demostrar l'autor amb aquest assaig. Sobre aquesta qüestió hem tingut amb ell la següent conversa.

En el preàmbul del llibre ens diu que el que vol mostrar és que avui en dia estem disposats a deixar-nos enganyar gustosament quan se'ns ofereix allò que volem sentir, encara que es pugui demostrar d'una manera racional que és fals. Quin perill representa això quan s'aplica a la política?

És una actitud de credulitat ben sorprenent. És com si ens haguéssim fet la idea que la manera de funcionar de la publicitat, diguem-ne, comercial, ha traspassat els seus límits i ha envaït àmbits aparentment tan allunyats com el de la política. Jo ja sé que als espots publicitaris televisius o als centenars d'anuncis que m'arriben a través de la xarxa no els puc aplicar criteris de veritat gaire estrictes: qui s'ho pot creure que si compres una determinada marca de patates fregides seràs feliç o que si utilitzes aquell desodorant, quan puguis a l'autobús totes les dones cauran rendides als teus peus? És com un joc que hem acceptat i no ens afecta gaire. Podríem dir que fins i tot és una mica innocent: «compra el meu producte i seràs feliç». El problema és quan aquest curiós pacte tàcit de credibilitat, de suspensió del sentit crític, ultrapassa aquest àmbit i salta al de la política. La manipulació de la informació perverteix l'essència mateixa de la democràcia, la converteix en pura escenificació.

Un dels perills que detecteu en el món actual és que hem passat dels totalitarismes del segle XX, basats en grans doctrines, a un totalitarisme digital de caràcter amable, gairebé banal. Quin paper han tingut els anomenats filòsofs postmoderns per arribar fins a aquest punt?

És un dels assumptes que tracto amb més calma en el llibre. M'interessa molt com una teoria filosòfica (la dels postmoderns) que va néixer justament per enfortir la democràcia i per oposar-se

al totalitarisme s'ha convertit en condició de possibilitat dels nous totalitarismes. Ras i curt: si per acabar amb el dogmatisme de les veritats absolutes es dilueix completament la noció de veritat, el que resulta és una situació en la qual no hi ha punts de referència per al compromís ni per al diàleg. Amb la mort de la veritat, també, la possibilitat del pensament crític.

Podem dir que la veritat actualment és una construcció del poder?

Més que mai. La veritat havia estat definida tradicionalment com l'adequació del discurs als fets reals. En trencar aquesta relació entre discurs i realitat, els postmoderns han construït altres criteris de veritat alternatius. Per saber si un discurs és o no verdader, ja no hem de mirar a la realitat dels fets, sinó a la seva utilitat pragmàtica, a la seva

ve de la p gina anterior

efectivitat. És veritat allò que em convé que sigui veritat. D'aquesta manera, en desvincular-se dels fets, la veritat es vincula, inevitablement, al poder. El cas de les cèlebres armes de destrucció massiva de Bagdad crec que és un exemple paradigmàtic d'aquesta nova concepció de la veritat. Veritat és tot allò que m'interessa defensar i puc defensar.

Quina importància tenen les notícies falses en el comportament electoral?

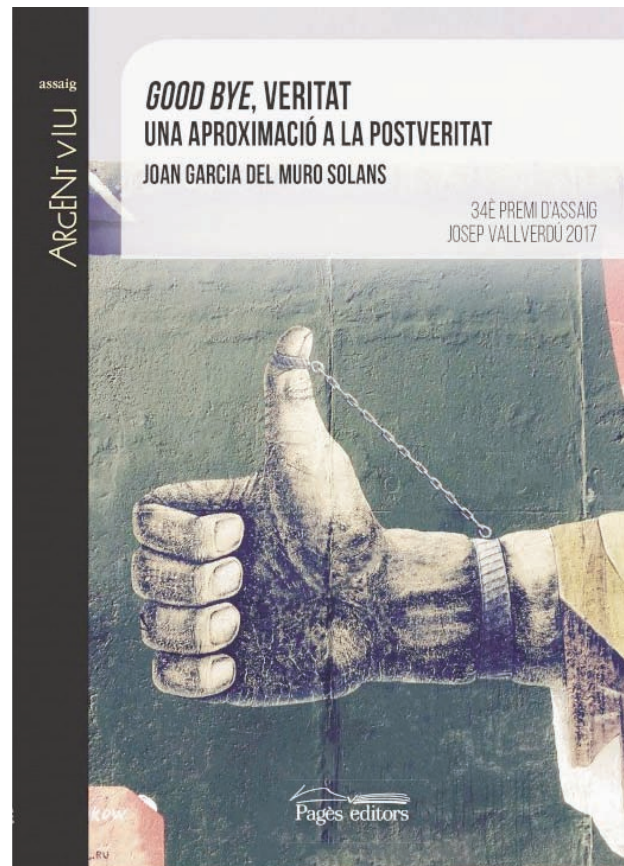
El comportament electoral és extremadament complex. Sembla clar que, com en la resta d'àmbits de la nostra vida, ens guiem no només per arguments purament racionals sinó que ens influeixin innumerables factors emocionals. I crec que aquest fet ens fa enormement vulnerables. És molt més senzill encomanar emocions que convèncer amb dades objectives i raonaments ben construïts. Com deia abans, les notícies falses perverteixen la pròpia essència de la democràcia: si ens enganyen, si la informació que ens arriba està manipulada, el fet de la deliberació personal i la tria d'una determinada opció política queda absolutament desvirtuat. En privar-te de la veritat t'estan privant, crec, de la llibertat.

Diu en el llibre que acceptem les narracions que ens arriben no ja en funció de la seua correspondència amb els fets, sinó en funció de si encaixen o no amb els nostres esquemes i creences prèvies. Quina responsabilitat té en això la baixa qualitat, en general, del periodisme actual, sovint disposat a defensar una causa abans que actuar professionalment?

És un assumpte d'ètica professional. El periodisme s'hauria de distingir molt clarament de l'activisme polític. Totes dos activitats són respectables i necessàries, però crec que difuminar els límits, barrejar-les sense aclarir-ho gaire, és restar autenticitat democràtica al nostre sistema.

El fet que els algorismes d'Internet ens tanquen cada vegada més en la nostra pròpia bombolla i per tant ens aïllen intel·lectualment, suposa un perill per al sistema democràtic. És així?

La bombolla és la zona de confort, és una càmera de ressonància on només t'arriba la teva pròpia veu o la d'aquells que pensen exactament igual que tu. Tancar-te en aquesta bombolla on mai et sentiràs qüestionat és molt còmode, però et fa perdre el sentit de la realitat. La democràcia és

convivència plural. Aquests petits universos tancats en ells mateixos t'impedeixen viure aquesta pluralitat i, en definitiva, tanquen d'entrada la possibilitat d'una relació empàtica amb aquells que no pensen exactament igual que tu. I això, em sembla, és més propi de règims pre-totalitaris.

La conclusió a la que arriba al final del llibre és que la veritat del discurs només depèn que tinguis prou poder per fer-la valer, per imposar-la. I que l'adéu a la veritat ens ha portat a la paradoxa que ha contribuït a alliberar aquells que ja eren lliures i a sotmetre encara més a aquells que en teoria havia d'alliberar. Com es pot superar aquesta realitat? Veu algun nou corrent filosòfic que ens pugui fer albirar alguna esperança?

Com a corrent establert encara no, però sí que és cert que en el món de la filosofia s'aprecien certs símptomes, sembla que està començant créixer la consciència que cal superar aquesta renúncia a la veritat tan pròpia del «pensament feble» dels postmoderns i s'està començant a reivindicar, un altre cop, la necessitat de despertar d'aquesta mena de son elitista i paralitzant, d'enfortir un pensament crític que sigui capaç de rebel·lar-se contra les injustícies i comprometre's a favor del bé comú, de la justícia, i de la dignitat humana.

ENTESA

Racó poètic

text PATRICI GIL

El meu amic no m'entén,
no veu que som diferents,
que no som al mateix matalàs,
que el meu no és el seu jaç.

I malgrat tot, som amics,
que de vivències estem rics,
però en la idea divergim,
com explicar qui som i d'on venim.

I som junts, al costat,
ens en riem dels disbarats,
fugim junts en la distància,
fem ganyota a la discrepància.

Esta bé tindre discòrdia,
si s'arriba a la concòrdia,
que tenim el mateix cel,
i en l'infern un carròs de mel.

Som camins que es bifurquen,
i en el pont s'ajunten,
tenim marcada la fita,
extrau-li suc a la vida.

Sempre amb bon tarannà,
l'ortodòxia, un fer la mà,
i cadascú, en el seu lloc,
que al cap tenim el foc,

Que al cor tenim l'estima,
i això, sempre ens arrima,
el meu amic no m'entén,
el meu amic em compren.

7^é **Drets lingüístics**
Dóna suport als mitjans de comunicació en la nostra llengua. Consumeix béns i productes etiquetats en valencià.

Amb el suport de:

TERCERA EDICIÓ DELS PREMIS LITERARIS CIUTAT DE BENICARLÓ

textAB

Laia Carrera, Miguel Ángel Sabadell i Amàlia Roig han estat els guanyadors en les modalitats d'Àlbum Infantil, Divulgació Científica i Literatura Memorialística respectivament. Òscar Gómez i Lluís Jaume Rey han aconseguit el de Llibre Gastronòmic amb una obra on la singularitat està en els relats més enllà dels plats.

L'alcaldesa de Benicarló, Xaro Miralles, el regidor de Cultura, Josep Barberà, i el director de publicacions d'Onada Edicions, Miquel Àngel Pradilla, han donat a conèixer avui el palmarès de la tercera edició dels Premis Literaris Ciutat de Benicarló, que, tal i com ha destacat l'alcaldesa, «confirmen la maduresa d'aquesta aposta per apropar a la ciutadania una oferta cultural de primer nivell» i «demonstren el gran futur que tenen per davant les nostres lletres, la nostra cultura i el nostre poble».

«No podíem tindre millors obres guanyadores ni millors jurats», ha volgut remarcar el regidor de Cultura, que ha assenyalat que «els premis s'estan fent grans i en només tres anys ens hem situat a l'alçada de premis que porten 30 anys de trajectòria».

El Premi Internacional d'Àlbum Infantil Il·lustrat, el més veterà de les quatre modalitats, ha estat per a la il·lustradora novell Laia Carrera per Quan arriba la por, «un treball molt diferent de tot el que hem vist fins ara —ha dit Josep Barberà— amb unes il·lustracions molt potents i una temàtica adulta perfectament adaptada als xiquets».

El Premi de Divulgació Científica ha estat per a l'astrofísic saragossà Miguel Ángel Sabadell, editor de ciència de la revista «Muy interesante» i considerat un geni de la divulgació científica. En el relat guanyador, anomenat Cuando llega la hora, Sabadell parla de la mort fugint de la morbositat i posant en dubte el paper de les pseudociències.

Pel que fa a la modalitat de Literatura Memorialística, el relat guanyador ha estat Alfred Giner Sorolla, la passió i la lucidesa, de la

vinarossenca Amàlia Roig. Una obra que arriba uns mesos abans de commemorar-se el centenari del naixement d'aquest científic i humanista compromés i universal nascut a Vinaròs. Tal i com ha subratllat el regidor de Cultura, «era absolutament necessari que aquest homenot tinguera una biografia que reconeguera tota la seua tasca científica i humanista». «I a més —ha afegit el director de publicacions d'Onada Edicions—, era especialment important que aquest reconeixement i aquesta reivindicació se li fes des del propi territori».

Per últim, el premi de Llibre Gastronòmic ha estat per a Òscar Gómez i Lluís Jaume Rey per l'obra Històries de cuina. Plats i relats, una obra que va més enllà d'un receptari a l'ús i que fa una mirada antropològica del fet culinari. Pradilla ha destacat que «la singularitat d'aquest llibre està en els relats més que en els plats», mentre que el regidor de Cultura ha assenyalat que «l'obra deixa veure, més enllà dels plats, un compromís important amb l'agricultura i el medi ambient».

Una vegada anunciats els guanyadors, comença a activar-se ara la maquinària per a imprimir les quatre obres i presentar-les en la gala dels Premis Literaris Ciutat de Benicarló que tindrà lloc el 24 de novembre al Magatzem de la Mar. Tant l'alcaldesa com el regidor de Cultura han aprofitat l'acte per agrair la implicació d'empreses com Ashland Chemical, IFF i Caixa Benicarló, que col·laboren en els premis, i d'entitats com l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL) i l'Institut d'Estudis Catalans (IEC).

ESPECTACULAR CAP DE SETMANA DEL CLUB MABEL DE GIMNÀSTICA

text I FOTO M BELDA

El Club Mabel al complet, des de les xiquetes de federació fins a les que estan en seguiment per la RFEG, van competir el cap de setmana passat aconseguint nous èxits per al Club Mabel de Benicarló.

El dissabte 27 d'octubre es va celebrar a Mallorca la 3ª fase de la Lliga Iberdrola. L'equip del Club Mabel va estar format al principi per les gimnastas María Añó, Noa Ros i Alba Bautista.

Però en ser María Añó convocada per la RFEG per a participar aqueix mateix cap de setmana en el Gran Prix de Marbella, les benicarlandes van haver de reestructurar el seu equip i van voler comptar amb la participació de l'alacantina Polina Berezina que actualment entrena en el club de Benicarló i que estava inscrita a l'equip d'Iberdrola des del principi de la temporada.

Finalment, Polina no va poder actuar i van haver d'assumir la responsabilitat de tot l'equip Noa Ros i Alba Bautista les quals van aconseguir la nota més alta de tota la competició i van aconseguir classificar a l'equip del Club Mabel en el grup A de l'última fase de la Lliga Iberdrola on participaran els millors clubs de tota Espanya.

D'altra banda, María Añó va participar en l'esdeveniment internacional celebrat en la ciutat de Marbella on es van reunir les millors federacions del món: Rússia, Bielorrússia, Ucraïna, Israel, i EE.UU entre unes altres. En el concurs general la benicarlanda va ser

novena aconseguint la sisena millor nota en la modalitat de cèrcol i classificant-se per a la final dels quatre aparells del diumenge on María va ser vuitena en maces i cèrcol, novena amb la pilota i quarta en l'exercici de cinta.

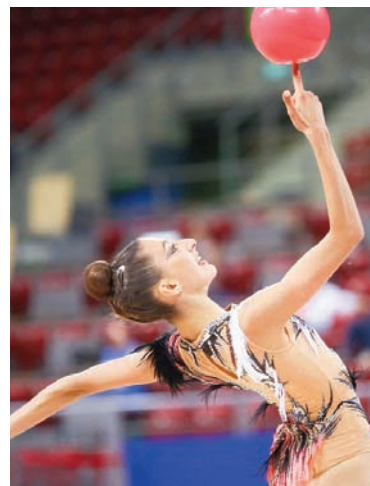
Finalment, el diumenge es va celebrar la fase provincial de conjunts nivell federació a

Sagunt on van participar l'equip benjamí i infantil del Club Mabel. Les més xicotetes de la casa Chloe, Vera, Rocío, Carla, Laia, MªJosé i Carla van aconseguir l'or amb el seu exercici de mans lliures i les infantils Andrea, Marta, Ana, Paula i Ana van ser també or amb un exercici de molt risc amb 5 cèrcols.

Un cap de setmana redó per a les pupil·les de Manola Belda i les seues entrenadores Blanca López i Cristina Morales les quals han sabut estar a l'altura de les circumstàncies i defensar el nom del Club Mabel i de la RFEG amb molt orgull i molt honor.

Enhorabona una vegada més a Manola Belda i a tot el club Mabel.

Mabel, de les bones, les millors!

@RGjournalism

ELS JUGADORS BENJAMINS SORPRENEN EN EL SOCIAL D'ESCACS

text BENICARL AL DIA foto CA BENICARL

Durant la segona jornada del Torneig Social 2018, disputada durant la passada setmana, els jugadors més joves del Club Ajedrez Benicarló, van sorprendre els adults en partides de les tres categories.

Així, en la Primera divisió David Teply es va imposar rotundament a Enoc Altabás, mentre que, en Tercera, Àngel Martín va aprofitar un descuit de Manuel André per a emportar-se el punt. A la Segona categoria, també Joan de Gustín va estar a punt de vèncer a Juan Cabezos, però finalment el veterà va remuntar la partida.

A la resta d'enfrontaments de Primera, Vicent Ferrer va trobar la forma correcta d'aprofitar el sacrifici d'Agustín Llorach i va acabar imposant-s'hi, mentre que Pedro García va superar Dani Domínguez, i Juan Andrés i Jorge Gutiérrez "Chapu" van empatar.

A Segona, victòria de Jaime Ramia davant d'Óscar González en la lluita pel lideratge de la classificació, mentre que Àlvaro Serrano va guanyar la seua partida contra Roberto Tipán. Completen la jornada, a Tercera, Ulpiano Mayoral vençant al debutant Andrei Alisie i la victòria de Juan Antonio Guzmán per incompareixença d'Andrei Eugen.

Sense descans, aquest diumenge 28 tindran lloc les rondes següents, on destaquen el matx entre Altabás i Ferrer a Primera, i els enfrontaments entre els jugadors infantils González i de Gustín, a Segona, i de Alisie i Martín, a Tercera.

L'AJUNTAMENT FIRMA CONVENIS DE COL-LABORACIÓ AMB COCEMFE MAESTRAT I CLUB TRIATLÓ BASILISCUS

text AB

L'Ajuntament de Benicarló continua donant suport a l'esport a través dels diferents convenis que es firmen amb les entitats esportives de la ciutat amb l'objectiu de finançar les activitats i proves que organitzen. Els últims convenis firmats corresponen a les entitats Cocemfe Maestrat i Club Triatló Basiliscus. En el cas de Cocemfe Maestrat, el conveni l'ha firmat l'alcaldesa, Xaro Miralles, i el president de l'entitat, Ramón Meseguer i preveu una aportació de 1.000 euros que es destinaran a finançar part de la despesa de l'organització del Certamen de Ciclisme Adaptat Ciutat de Benicarló, que va tindre lloc el passat 15 de juliol. La prova, que forma part de la programació del Mes dedicat a les persones amb discapacitat, s'ha convertit en un de les proves més esperades del calendari esportiu benicarló.

D'altra banda, l'alcaldesa, Xaro Miralles, i el president del Club Triatló Basiliscus, Julio Sánchez, han firmat un conveni a través del qual l'Ajuntament es compromet a subvencionar el club amb 2.400 euros per a l'organització de l'activitat «Aquarun sprint» que va tindre lloc el passat 9 de juny de 2018.

JO NO HO FARIA...

text VICENT T. PERIS

Hi ha moments, dies o determinades èpoques en les quals no et ve de gust fer alguna cosa. Això és una circumstància de la vida que ens pot passar a tots. Suposo que perquè som humans i tenim algunes debilitats. En lo meu cas, i no me n'estic de reconèixer-ho, m'ofego en un got d'aigua. Quan se m'acumula una mica la feina em poso nerviós i no soc capaç d'emprendre res. Em bloquejo de tal manera que no puc escriure res. Deu ser allò conegut con la síndrome del full en blanc, que noto quan m'assec davant la pantalla de l'ordinador, i sento que el teclat m'està mirant dient "a que no t'atreveixes?". Per més que ho intento, no soc capaç de teclejar res. A més a més no estic d'humor. De bon humor, és clar. La setmana passada, que anava seguint lo partit que el nostre equip jugava al camp de l'Alcora per les xarxes socials, em vaig posar de molt mal humor. No pot ser que, una vegada més, perdem un partit que anàvem guanyant des de la mitja hora de la primera part. No m'agrada que al minut vuitanta-tres ens empaten el partit i al vuitanta-nou ens marquen el segon gol. Sí, què volen que els diga? Tot plegat em posa de molt mal humor i fa que no tinga ganes d'escriure res. De fet, m'he proposat omplir tota aquesta pàgina sense dir cap cosa de profit. Vull que tothom se n'assabenti de que estic de mala llet, de que avui no tinc ganes d'escriure i de que aquest tipus de derrota m'afecta molt. Sobretot si no és la primera vegada que ens passa en aquesta mateixa temporada. Vull escriure una crònica sosa, insulsa, avorrida, sense cap punt i apart. Tot un seguit de paraules que formen un bunyol avorrit, un nyap en tota l'extensió de la paraula. Vull que els potencials lectors deixen de llegir a les primeres frases o, millor, que fugin d'aquesta pàgina en veure l'absència de paràgrafs. Que s'espanten en veure tantes lletres juntes sense un miserable espai que el puga donar un respir davant de tanta lletra. És més, espero que ningú haja arribat fins ací, que haja pensat que això no és més que una llauna indigerible, que els meus estimats lectors –si és que n'hi ha més d'un- omplin la redacció d'aquesta gran empresa editorial de cartes, correus electrònics, faxos, targetes postals i targetes de Nadal queixant-se de la manca de professionalitat d'aquest cronista. Els motius poden ser variats, tant que no vaig mai als desplaçaments i ho he de copiar tot d'altres mitjans, com que no poso les alineacions o que els lectors –o lector- que ha llegit aquesta pàgina pense que ell i jo no vam estar al mateix partit perquè allò que jo escric no té res a veure amb la realitat. També poden dir que quina necessitat tenen ells –o ell- de conèixer les desventures i malaurances que patim tan lo papa com jo, i que tenim allò que ens mereixem. Això sí que és veritat. el que tenim ens ho hem guanyat a pols i no ho puc negar. Però això no lleva la nostra indestructible afició pel Benicarló. L'equip del nostre poble, al qui no

deixarem mai de costat. Podran passar unes persones o unes altres, i podem pensar que s'equivoquen en algunes decisions, però nosaltres sempre serem fidels, diumenge a diumenge, partit a partit, donant suport als nostres. Malgrat que els directius de torn fitxen, fitxen i tornen a fitjar. No compartirem les seues decisions, però la nostra afició està per damunt de tot això. Ho dic perquè ha arribat a les meues orelles que es plantegen donar algunes baixes i incorporar jugadors de fora. Si bé és cert que dins de la plantilla del Benicarló hi ha jugadors que estan molt justets per a jugar en aquesta categoria, no és menys cert que els números s'han d'ajustar molt, i no cal recordar èpoques passades d'infaust record. Que volen fitjar? Endavant. Però això sí, que allò que vinga siga millor del que tenim. Espero que siga així en un jugador de color que s'ha incorporat aquesta darrers dies a la disciplina del nostre club. Suposo que ben aviat el vorem debutar. Potser contra l'Huracán Moncada, que és així com es diu el nostre pròxim rival i al que hem de guanyar sense discussió. Una altres dirien eixa estúpida frase feta que s'ha escampat amb tanta facilitat que diu "hem de guanyar sí o sí". Jo dic que hem de guanyar i prou. Ara, que ja estic arribant a la fi d'aquesta pàgina i anar-me'n a dormir, giro la vista cap amunt iveig que he estat capaç d'omplir-la tota sense dir pràcticament res. A més a més, amb una absència total de paràgrafs que farà, amb tota seguretat, que molts passen de llarg en arribar a aquesta pàgina. Si algú ha segut capaç d'arribar fins ací només li vull dir que millor haguera fet llegint una altre secció d'aquesta revista o fent un Sudoku. Lo seu cervell li ho hauria agraït. La setmana que ve.. ja vorem.

NATACIÓ: COMENCEN LES COMPETICIONS DE LA TEMPORADA AMB EL PRIMER CONTROL PROVINCIAL A BENICARLÓ

text i foto CNB

El passat cap de setmana, 27-28 d'Octubre de 2018, a la piscina municipal de Benicarló començaren oficialment les competicions de la nova temporada de natació.

Amb participació de 127 nedadors de 9 clubs, en 2 sessions, els esportistes tornaren a provar les seues forces amb ganades renovades.

El CN Benicarló, dirigit per Miryam Martínez, va presentar un equip format per 23 nedadors: Júlia Barrachina, Marina Segura, Henar Àvila, Maria Garcia, Blanca Pérez, Sara Troncho, Clara Salvador, Noemí Verge, Maria Verge, Alejandra Oroian, Andrea Nutu, Patricia Saura,

Clàudia Barrachina, Gemma Rillo, Sergi Saura, David Garcia, Òscar Garcia, Raul Carbó, Hèctor Castillo, Dylan Villanueva, Diego Pérez, Adrian Adell i Aitor Gil. En la primera competició de la temporada, encara que els nedadors, lògicament, no tenen un estat de forma

òptim, ja hagueren algunes marques interessants.

Destacar el retorn a la competició d'Adrian Adell i de Patricia Saura, que, esperem, vagen recuperant el to competitiu. I igualment agrair a la Junta Directiva, piscina municipal, i Brigada d'obres, el suport per poder muntar i dur a terme sense incidents la competició.

Els resultats més destacats, de l'equip benicarlando, foren les victòries de Júlia Barrachina als 200 lliures, 100 esquena, 50 esquena i 200 estils; de Clàudia Barrachina, als 50 lliures i als 100 estils; de David Garcia, als 400 lliures i de Maria Garcia, als 50 papallona.

LLIGA EBA: EL BENICARLÓ ES VA IMPOSAR A L'HORTA GODELLA PER 71-63

text i fotos VICENT FERRER

71 BENICARLO: Richards (12), Deyan (6), Sandy (10), Draga (13), Gómez-Arrones (3); cinc inicial: Salvador, Justin (9), Campos de Bengoa (2), Andréu i Kilian (6).

63 HORTA GODELLA: Gómez (8), Cubells (4), Rueda (12), Carrascosa (14), Villanueva (4); cinc inicial: Chover (1), Zafon (13), Hofmann (6) i Salinas (7).

ÀRBITRES: Miño Castro i Vadell Llanes. Assenyalaren 20 faltes personals als locals i 21 a los visitants

PARCIAIS: 17-14, 19-24, 22-13 y 13-12.

INCIDÈNCIES: Partit disputat al Pavelló Municipal davant 800 espectadores.

En partit disputat aquest passat cap de setmana al Pavelló Municipal, davant 800 espectadors, el Club Bàsquet Benicarló es va imposar després d'un emocionant partit, a l'Horta Godella, equip que va guanyar els caduferos tots els seus partits la passada temporada, per 71-63.

La primera part va ser molt igualada amb curts avantatges, quasi sempre per als locals en l'electrònic, que amb bones accions van tancar el primer quart amb tres punts d'avantatge. En el segon els dos equips, van incrementar el marcador amb un duel de triples,

arribant al descans amb 36-38 per als visitants. El tercer quart va ser per als benicarlandos, que van aconseguir ajustar més la defensa, tornant a dominar l'atac i amb un parcial de 22-13 es va entrar en l'últim quart amb un bon avantatge. En els últims deu minuts els dos equips van defensar millor per a deixar un marcador final de 71-63.

El Benicarló va capturar 46 rebots, per 32 l'Horta; els locals van donar 15 assistències per 9 els visitants; van col·locar 4 i 1 tap respectivament.

Amb aquest resultat el Benicarló és segon en aquest grup de la Lliga EBA després del Líder Liria. En aquest partit va tornar a jugar Salvador, ja recuperat de la seua lesió.